

Zaman kırılır hızından; saat: Hoşçakal.

Sus... Biliyorum... Uçurum vakti...

İki meyvesi koparılmış ağaç sallanır boşlukta;
gözlerim: düş ayazı.

Ölüm... Sonrası bellek sektiren
Lanet...

Filmin: Öyküden gece; sar sarmala kendini ışık şırlıtısına.
Yaşam... Görüntü geçer... Fotoğraf
kanamaları...

Kaan İnce

-KAAN İNCE'YE MEKTUP-

Yokluğunun yedinci yılındayız, Kaan. Gittin gideli gezegenimizin döngüsü yedi defa yinelendi. Yüzünü aradım bugün; yüzün güneş tutulması*, Kaan.

Ay'ın gölgesinin Kuzey Atlantik'in Nova Seatia sahillerinden doğuya doğru çizdiği kuşakla Bengal Körfezi'nde kaybolması, yüzün;

Gündüz havanın karaması, iki dakika boyunca göğün her yerinde yıldızların belirmesi, yüzün; Güneşin 15 derece doğusunda Venüs, 18 derece batısında Merkür gezegeninin görülmesi, yüzün;

Hava sıcaklığının düşmesi, serin rüzgârların esmesi, yüzün;

Balinaların 150 dakika boyunca suyun üstünde hareketsiz kalmaları, yüzün;

Kırlangıçların ve öteki göçmen kuşlarının kümeler halinde korkulu uçuşları, kafesteki kanaryaların çaresiz çırpınışları tutulma zamanında, martıların nereye uçtuklarını bilemeyişleri, yüzün; Çiçeklerin taç yapraklarını kapatması, vahşi hayvanların ürpertici çığlıklarıyla belirsizliğe kaçışları, arıların kovanlarını şaşırışları, yüzün;

Bu dünya ne kadar da küçükmiş, ne kadar da kırılğan ve çaresizmişiz.. Güneşin, Ay'ın gölgesiyle –denizde başlayıp denizde sona erecek- toplam 150 dakikalık zaman içerisinde yavaş yavaş kapatılışı, yüzün;

Yüzün; yokluğunun yedinci yıldönümünde yeryüzündeki güneş tutulması. Güçlü bir raslantı; hüznü ve seni özlemeyi artıran karanlık, ayın gölgesiyle kuşattığı güneşin çaresizliği...

Sen yoksun! Güneş tutulması son bulalı saatler oldu; yedi yıl oldu sen yoksun! Bu arada güneşe özlemi duymadı insanlar, kendi zavallılıklarını ve ışiksizliklerini...

Sana dair daha önce yazdıklarımın tümünü yırttım. Bu günü bekledim yeniden yazmak için. İnsanlar güneş tutulmasını mum isiyile kararttıkları cam parçalarıyla izliyorlardı. Bir vapurdaydım say ki, bir meydanda, bir sinema salonunda, bir hapisanenin avlusunda, sesimi duyurabileceğim herhangi bir kalabalıkta; **“Hey! Kaan İnce'nin yokluğunun yedinci yıldönümü bu gün!”**, diye bağırdım sesimin olanca gücüyle. Delirmiş biri olduğumu sandılar, tuhaf bakışlarla süzdüler beni, dudak büküp güneş tutulmasına isli camlarla seyre devam ettiler. Güneşin tutulması yüzündü senin; senin yüzüne baktıklarından habersizdiler.

...

Artık yataksız bir liman yüreğim, soğuk ve loş. Kırık düşlerim. Serçelerde gözlerimin buğusu. Buruk içim.

Anımsamakla unutmamak arasında bir çizgi benim halim. Unuttukça eskiyor anılar, yaşanmamışlığın çöplüğünde patlamaya hazır metan gazı birikiyor. Anımsayışın gözleriyle dokunuyorum sızılı şiirlerine. Sabahın uykusuzluğu, akşamın burukluğu, gecenin amansızlığıyla yol almaya çalışıyorum sana doğru. Her dizede biraz daha kayboluyorum. Açıldığı deniz, kıyısızlığına çekiyor beni. Her şiirde biraz daha büyüyor sandalımdaki delik; su alıyorum, su alıyorum, su alıyorum;

Kuşlar artık uçmayacak içimde. Sırtımda ateş yarası. Deniz içiyorum umut suskunluğunda. Sakalım acıya uzadı, ölüme. Boş veriyorum semaveri kar yıldızına. Unut adımlı. Git ve kendine es. Bana mirasın: !!!
S . O . S .

Neyin sırrını taşıyorum sabahın aynalarına? Yüzünün kırmızı bir sırta gizlendiği duruşundan güneş tutulmasına yol aldıkça, **“Sisler ülkesi bu şehir”** içime oturuyor ağır bir külçe gibi. **“Ve göz bebeklerimde yaprak dökümü.”**

Ölümün menzilinde koşan bir aşkınsın sen, Kaan. **“Gül diye diken açıyorum dalda”**. Yazıyorsun durmadan. Kendinden zaman çalıp yazıyorsun. Kanıyorsun, sen. Kan var uçurumlarda bile. Eşyaların çığılığı gözlerine vuruyor, yazıyorsun:

Sunakta yakılan suna: Kalbim. Fırtınada Sal: Şiir.

Üstüne üstüne geliyor ayrılıklar, bir sağanak gibi kuşatıyor seni; sesini duyamıyorsun. Renklerin yedisi de beyaza boyanıyor. Kar yağıyor sonra. Kar yağıyor, kar yağıyor, kar yağıyor: Çığ! Aşk iksiri: ATEŞ! Her çığılık: SUSKUNLUK! Kanayan bir yara... Kendini ölürken görüyorsun hep. Şiirlerinde ağırlığıyla yaşayan ve kanayan bir sözcük, **ölüm**. Aşkın rengini ayrılıklar fotoğrafında hüzün görünmez kıldı, Kaan. Hayat bir Ezrakâbânu; Ferhat ile Şirin'in arasındaki aşkı bozucu kadın. Kıvılcımda da, korda da, külde de... Eşyanın dilini, insanın kimyasını altüst eden bozgun... sonrası dinmeyen fırtına! Ölü yıldızları hicaz bir şarkı makamında boşluğa sürükleyen fırtına, Kaan! **“mutluluk resimleri silen”** terkediliş, kentle denizin arasında, rıhtımda kalışı insanın!

Zaman çağlıyor, ömrümü biçmeden. Çölde ıssızlık sürüsü gecelerim. Pencerelerden akan yollarda usulca büyüyor hüznün. İsyân damarları. Bir kıyı, boğulduğum. Suçluyum.

Üzgün zamanlar nereye götürür insanı? Hangi ırmağın çağlayışına dökülür öfkesi insanın? Hangi sözcükleri basar yarasına? Ceplerinde taşıdığı yalnızca elleri midir, insanın?

Talan edilmiş sokaklara kırık yeşiller taktım, yenilgilerime asmak için. Korku saldım düş duraklarına. Üzgünüm.

Nereye kadar? Bu dolu hüznle diken bahçesinde nereye kadar? Üstelik tünelin ucu da yok, Kaan. **“Çölde ıssızlık sürüsü gecelerim.”** Unutmak böylesine çok, anımsamamak böylesine yoğunluğuyla yaşarken, nereye kadar?

Düş toplamaya çıkıyorsun bu durumlarda, sen. Gecenin deniz kanatlarını kuşanıp bir kuşun sesine dalarak güneş tutulması yüzünle düş topluyorsun. Işıkları yokluyor kalbin, karanlıktan arta kalan zamanlarda düş ışıklarını emiyor. Kavuşmalar gelmiyor bir türlü. Kavuşmalar hangi düş sahilinde, Kaan? Parçalanmış haritalarda adresiz yaşıyor kavuşmalar, neden? Ayrılık neresinde başlıyor kavuşmaların? Düş, diyorsun, hüznle dolu kalbini alıp okyanuslara açılmalı.

Buyruk! Tez boynu vurula!

Senin yüreğinde kuşlar yaşıyor oysaki. Ömrün **“Kırağı dökümü”** olsa da, **“Kurşun delikleri”** açsa da bedeninde yağmur; uykuda yıkanan mevsimlerin gecesini taşıyorsun gözlerinde. Geceyi bu yüzden tarif ediyorsun, yalnızlığı, şiiri, ölümü, ayrılığı, kavuşmamayı, arayışı...

Ömrümü yontsa da aşk, aynaların kokusundaki deniz umudun kanaviçesini soldurmasın. Bu yalnızca bir dilek. Yüreğinde kuşlar yaşatan genç bir şairden dileğim. Masal bitiminde güz başlar, anılar unutulunca bilinmezliğin sızısı, tanık olduklarında **“bilinmez ölü aşkların gecesi:”**, rüzgâr gelir sonra, kırırverir dallarını fesleğenin. İnliti başlar. Sonrası PUS:

Sessizliğe ağan ağırtı ödünü koparır karanlığın. Teknemiz suda cam bardak, ölümü içtiğimiz. Yarı demirle örülü hayatın, diğer yarı uykuyla geçen. Zaman tırnak kiri.

Şimdi defnelerin içine doluyor gök. Senin kalbine mihli o deniz pırlıtsı geceyi kuşanıp karanfillere yaslanıyor. Sonbaharın kanatlarındaki kırbaç izleri, **“korkunç yağmur öncesi”** kuşları kanatıyor damla damla. Arayış başlıyor, Kaan. Bütün korkunçluğuyla bir arayış: Neredesin? **“iki dalgın deniz feneri”**, öfkenin aykırılığı, annelerin dokunuşundaki sevgili sadelik, paslı karanlıklardan sızan ışık, kum tanelerinde çamurlaşan zaman, çürümüş aşklar... her şey arayış oluyor. Bedenine yazıyorsun şiiri, çünkü. Senin bedeninin acılarından yansıyor şiir. Senin bedenini; **“denize çakılan ölüm haritası”**, Kaan. Ağlayan çocuklara sen şarkı söylüyorsun, sevgine sinmiş yalnızlıkla beyazlaştırıyorsun göğü. O mercan yarığında harlanarak büyüyor ateş, -bilmiyorum kaçınıcı kez ölmeğe- güze gidiyorsun. Tırnaklarınla böldüğün gök, sokakların ayrılıklarla sızlayan acısı, senin sesinden eksik olamayan sessizlik, dudaklarındaki susuzluk, sonsuzluk ve an çırılçıplak kılıyor seni. Acıların karşısında savunmasız kalıyorsun. **“Gün döküntü, kent yıkıntı. İs...”** Sessiz geceler boyu uçurumlar kıyısında kımıltısız durup ürkmüş gözleriyle baktığında kül oluyor ayışığı. **“Ölüm, gene... Dağ serinliği...”**

Çınar altından geçen su : hayat. Biz. Ve bat karanlık; çat kaşlarını, boğulan seslere. Nabzımız acının öteki saati; yedek. Bir başka yerde yoksulluğumuz, alınterimiz. Gurbetteyiz. Sevgiyi paylaştığımız dostlar ölümü yüzlerine maske yapar;

“Güz Türküsü” Kaan, **“Yanardağ”** Kaan, nasıl arınılır bu yaşamın yabancılaştırıcılığından? Hangi kentin köhne otelinde kalır sönmüş volkan kıvamındaki ayrılık? Güz, hangi rüzgârın eliyle tarar tarazlanmış saçlarını? Nerede yaşar, nerede soluksuz kalır **“Gizdüşüm”**?

Sen ne dersen ala gözlüm, son sayfada son şiir, yitik sevda peşinde, ben ilk özlem ateşinin düşerken içine. Sen ne dersen de, tersine çevirme çoğulu, umut dediğin fırtına sırça aşk.

...

Kilitlendim ve kendimi sığdırayabileceğim bir sokak aradım içimin karanlığında. Hoşnutsuzdu zaman, adımlarımın kararsız ritmiyle savuruyordu toz bulutlarını. Kırgındım. Neye, kime, niye?

Günlerce dolanıp durdum bütün hoyratlığımla. İhmal ettim kendimi ve dünyayı, içimdeki kıpırtıların beni alıp savuracağı anı bekledim. Uyku, yemek, soluklanış... her şey külfet gibiydi sırtımda. Okumaya çalıştım; yazdıklarını okuyup sözcüklerden kurduğum renge bir köprü aradım.

“Fısıltı”yla konuşuyordun, **“Uçurum vakti...”** gelmişti yollarımızın sonuna. Kırgınlığımı yüklenip yazmalıydım, yoksa beynimde kazı yapan o keskin bıçak durmak bilmeyecek azdıracaktı, lanetleştirecekti yine beni:

**çıkırığında intihar edeceğim kuyu
zaman kuyusu, soluksuz ve ıssız
inip çıkar ölüm, durana dek yüzümdeki
sevişen kederlerle gülün gümü
adımdan çıkardım bir a
gözlerimde gezer geriye kalan**

Bir gizli yarayı taşıyordu içimizde, Kaan; her şey **KAAN**. Çocukların oyuncaklarından çalılıklara, acının renginden sesin özlemlerine, gecenin birikintilerinden güneşli kentlere, martısız denizlerden memi yaralarına, jilet kesici dudaklardan güllere... Bir kamburla dolaşılıyor, bir kambur gibi taşıyoruz kendimizi sırtımızda. Yaşam denilen, anlamını aradığımız bu çoğul kavramlar ve tarifsizlikler toplamı da, köpüklü aşkları çağırıyor; durgun ve yosunlu.

**bir kıyı, kıyıya çekilen taka, takada acı su
suya yansıyan ölü balık gözleri
motor sesi ve kaçış gözlerimizdeki ölümden**

...

Ellerinin fırtınasını avuçlayıp sorulara gidiyorum yeniden, **“o ince müzik”** tınlarını duymak için geceye gidiyorum. Karanlığa sıvanmış saçlarında kan var, Kaan. Ömrümüzdeki kara lekelerle gidiyorum. Ey, **“Ölümün Oğlu”**;

**acı çekmenin ötesindeyim
çürüyorum yok olmanın arifesinde**

Uçurumlar susuyor derinliklerine güvenerek. Vurgun yemiş bir yanlışlık gibi, bebeğini aldırılmış bir anne gibi, korkunun kemirdiği yerler gibi, çiçek açmayan dallar gibi, kaynağını yitiren sular, yürümeyi unutan çocuklar, düşlerdeki mor laleler, gül değmemiş gözbebekleri, açık unutulmuş bir kitap nasıl susarsa, susuyor uçurumlar öyle. Gözlerinden ne zaman çekildi deniz, benekli kelebeğin gözleri ne zaman çömeldi düşlerle dolu yüreğine, ayrılıklar ne zamandan beri ayrılarla gizleniyor, suretin geceye sığmıyor, neden?

**erken ölmek ölmek değil ölümsüzleşmektir
ah çatlayacak sabrımız, sevgimiz yorgun demek**

Bu kadar yorgun karanlığı, bu kadar ölüm duygusunu, aşk kırgınlığını, acılı akşam vakitlerini, gitmelerin ve dönmelerin kırmızı sızısını, soluğunla çarpışan geceyi, **“yıldızların denize aktığı”** uzaklığı hangi yaşam kaldırır? Hele o yaşayanı yüreğiyle emzirmişse annesi..

anne, gül et beni kederine

Serüvencisin; ölümün sere serpe memeleri ellerinde senin.
Yalnızsın; karartılar satın alıyorsun kendine.
Yorgunsun; oyuncakların kırık.
Kuytudasın; **“yalnızlığın uykusuz çiçeği”**.
Savunmasızsın; çarınha gerilmiş rüzgâr gibi bedenim.
Kalbin beşik; **“acemi ateşlerin ihbarlı yatağı / ıssız bir ada”**.
Kırılığansın; **“Ve öylesine zaman çolağı”**.
Eksilensin; hoyratlığıyla yıkımlara çekiyor seni gece.
Ölümü seçiyorsun; **“???”**, **“Başat ölüm / Çekinik hayat”**.

“Ölüm gözlerimde yaşlandın”

“Ne oldun ölüm serpiyorum seni”

“Ölüm kayboldu geceye karışıp”

“Gözlerim kapalı giderken ölüme”

“Ölüm kapkara bir kız”

“Ölümün önünde yayılan çıbanı yüzümün.”

“Ölüm Haritası”

“Toprak damlarda çifte ölüm.”

“deyin ki ‘sevişip öldüler’ ve ‘yalın hallerine döndüler”

Nereye kadar akar bir ırmak, kendini hangi vadide yitirir fırtına, kaç kez yaralanır söz, neyin başlangıcıdır bitiş?..

Güneşin tutulması yüzündür senin, unutma!

“Her seferinde de aynı intihar tutar bizi.

Sapkın bir gece böğürtleni yüreğin.

Sus...

**F
I
S
I
L
T
I
Gece..... Gündüz
İç Dış”**

Eyvallah!..

*Cengiz Hakkı Zariç
11 Ağustos 1999-Gebze*

*** O gün güneş tutulması vardı, yedinci ölüm yıldönümünde Kaan'ın..**

Yararlanılan Kaynaklar:

-Gizdüşüm, Kaan İnce – İzlek Yayınları, 3. Basım Mayıs 1997

-KA N, Kaan İnce – İzlek Yayınları, 1. Basım Mart 1997

-İZLEK Dergisi – 1.sayıdan 43. sayıya...